

Arrest

nr. 166 056 van 19 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 11 april 2016, betekend dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 14 maart 2016 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse instanties. Zij willigden die verzoek in op grond van artikel 18.1 b) van Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening).

Op 11 april 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker betekend. Op dezelfde dag werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

De bijlage 26quater vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer 1), die verklaart te

heten(1):

naam : M. (...) (alias BG: A.P. (...) – alias DE: M. (...))

voornaam : N.A. (...) (alias BG: N. (...) – alias DE: N.-A. (...))

geboortedatum : (...) (alias BG: (...) – alias DE: (...))

geboorteplaats : Day Moslim (alias BG: / - alias DE: Wardak)

ationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 31.12.2015 in België is aangekomen. Op 14.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Day Moslim en verklaarde 21 jaar oud te zijn (°01.01.1995).

Uit het Eurodacverslag van 14.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in eerste instantie door de Bulgaarse autoriteiten geregistreerd werden in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem in het kader van een verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije en later eveneens door de Duitse autoriteiten geregistreerd in de Centrale eenheid van het Eurodacsysteem m.w.v. van een verzoek tot internationale bescherming in Duitsland. De Duitse autoriteiten hebben op 01.04.2016 ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd maar dat hij in Bulgarije zijn vingerafdrukken wel genomen werden. Betrokkene werd gewezen op de resultaten in het Eurodacverslag van 14.01.2016 waaruit blijkt dat er op basis van zijn vingerafdrukken een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Betrokkene verklaarde daarop dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven in Bulgarije maar dat hij geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 dat hij op 21.10.2015 per auto vanuit Afghanistan naar Iran reisde. Betrokkene verklaarde dat hij vijftien dagen later in Iran zou zijn aangekomen. Na een verblijf van vijf dagen bij de smokkelaar in Teheran zou betrokkene per auto en te voet naar Turkije gereisd zijn waar hij één nacht later aankwam. Na een verblijf van vijftien dagen bij de smokkelaar in Istanbul zou betrokkene vanuit Turkije te voet naar Bulgarije gereisd zijn waar hij drie dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij verplicht was zijn vingerafdrukken te geven in Bulgarije en dat hij er gedurende eenéntwintig dagen in een gevangenis verbleven zou hebben in een onbekende stad.

Vanuit Bulgarije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij ongeveer één nacht later zou zijn aangekomen. Na een verblijven van onbekende duur in Servië in een onbekende stad in “Afghaanpark” zou betrokkene vervolgens per bus en trein via onbekende landen naar Oostenrijk gereisd zijn. Hoe lang betrokkene over deze reis gedaan heeft, stelt betrokkene niet te weten en waar in Oostenrijk hij zou zijn aangekomen stelde betrokkene evenmin te weten. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per bus en trein naar Duitsland gereisd zijn. Betrokkene stelde dat hij niet weet wanneer hij in Duitsland is aangekomen en verklaarde dat hij vanuit Duitsland doorreisde naar België per trein waar hij op 31.12.2015 zou zijn aangekomen op 14.01.2016 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Statens niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat in Bulgarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, het volgende te worden opgemerkt (DVZ, vraag 22, 24, & 37) het volgende te worden opgemerkt. Uit de coderingen in het Eurodacverslag van 14.01.2016, met name BG1BR105C1512120015 en DE1151224MED00765 blijkt dat er door de Bulgaarse en Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering ‘1’ na de landencode “BG” en “DE” verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het

Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Bulgarije en Duitsland of deze intentie in Bulgarije en Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Bulgaarse en Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Bulgaarse en Duitse autoriteiten. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Bulgarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven (DVZ, vraag 24), dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is.

Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht zijn vingerafdrukken heeft moeten geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 14.01.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Bulgaarse en Duitse autoriteiten en de verklaringen van betrokkene dat hij in Bulgarije verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven en er éénéntwintig dagen zou zijn vastgehouden in een gevangenis waar hij vanuit Bulgarije via Servië en onbekende landen naar Oostenrijk reisde en vervolgens vanuit Oostenrijk naar Duitsland en vervolgens België reisde om vervolgens in België asiel aan te vragen (DVZ, vraag 22, 24 & 37), werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 29.02.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Bulgaarse autoriteiten overgemaakt. De Bulgaarse autoriteiten stelden in hun antwoord van 10.03.2016 dat Bulgarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. De Bulgaarse autoriteiten stellen in hun weigering van 10.03.2016 dat er na het asielverzoek in Bulgarije eveneens een asielverzoek in Duitsland werd geregistreerd en dat de Duitse autoriteiten echter geen verzoek gestuurd hebben aan de Bulgaarse autoriteiten voor betrokkene en dat de tijdslimiet die Duitsland had om een verzoek te versturen reeds verstreken is en dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene aldus toe komt aan de Duitse autoriteiten en dit op basis van de bepalingen in art. 23§3 van de Dublin-III-Verordening. De Bulgaarse autoriteiten stelden in hun weigering van 10.03.2016 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Bulgarije geregistreerd staat onder de gegevens van A.P.N. (...), geboren op (...) met het staatsburgerschap van Afghanistan. Op basis van deze informatie die de Bulgaarse autoriteiten aan de Belgische autoriteiten bezorgden werd op 14.03.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. De Duitse autoriteiten hebben dit verzoek tot terugname op 01.04.2016 ingewilligd op

basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 01.04.2016 eveneens dat betrokkene in Duitsland geregistreerd staat als M.N.-A. (...), geboren op (...) te Wardak met het staatsburgerschap van Afghanistan. Uit de informatie vervat in de Bulgaarse weigering van 10.03.2016 en het Duitse terugnameakkoord van 01.04.2016 blijkt dat de gegevens die betrokkene in Bulgarije en Duitsland heeft opgegeven, met name A.P.N. (...), geboren op (...) met het staatsburgerschap van Afghanistan in Bulgarije en M.N.-A. (...) geboren op (...) te Wardak met het staatsburgerschap van Afghanistan in Duitsland essentieel verschillen van de in België opgegeven identiteitsgegevens, met name M.N.A. (...) geboren in 1995 in Day Moslim en met het staatsburgerschap van va Afghanistan. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen en wijst op het doelbewust trachten te misleiden van de autoriteiten die zijn asielverzoek registreerden. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze te meer daar betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 expliciet verklaarde dat hij geen andere namen, voornamen, geboortedata, geboorteplaatsen, geboortelanden of nationaliteiten heeft gevoerd (DVZ, vraag 3) terwijl uit de informatie vervat in zijn gehoor van 23.02.2016.11.2015 en de informatie vervat in de Bulgaarse weigering van 10.03.2016 en het Duitse terugnameakkoord van 01.04.2016 het tegendeel blijkt.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije en dat hij er enkel verplicht was zijn vingerafdrukken te geven en dat hij in België wil blijven omdat zijn neven ook in België zijn. (DVZ, vraag 33). Betrokkene verklaarde verder dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd en dat hij er geslagen werd en dat andere vluchtelingen bijvoorbeeld Syriërs medicatie kregen en dat hij als zieke Afghaan niets kreeg (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij in geen asiel gevraagd heeft in Bulgarije en dat hij in België wil blijven en dat zijn neven hier ook wonen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij wel of niet asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen. Wat betreft de door betrokkene aangebrachte verklaringen dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd en er geslagen werd en dat andere vluchtelingen, bijvoorbeeld Syriërs medicatie kregen en dat hij als Afghaan die ziek was, niets kreeg, dient te worden opgemerkt dat een

overdracht van betrokkene naar Bulgarije in het kader van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde is. Niet Bulgarije maar Duitsland is, gezien het expliciete terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten van 01.04.2016 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, immers de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. De door betrokkene ten opzichte van Bulgarije ingeroepen elementen zijn dan ook niet als relevant te beschouwen. Wat betreft de tussenkomst van Meester Annick Hendrickx dd. 07.04.2016 (datum op tussenkomst), dien te worden opgemerkt dat Meester Hendrickx in haar tussenkomst stelt dat een terugkeer naar Bulgarije van haar cliënt niet verantwoord is. Meester H. (...) stelt dat volgens een AIDA-rapport een Dublin-returnee zonder problemen toegang moeten krijgen tot de asielprocedure in Bulgarije maar dat er hierbij enkele kanttekeningen te maken zijn. Meester H. (...) citeert vervolgens een aantal passages uit het AIDA-rapport van oktober 2015 en een aantal passage uit de ECRE/ELANA, Research Note: Reception conditions, detentions and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgarije van februari 2016 om aan te tonen dat een terugkeer naar Bulgarije onverantwoord is. Met betrekking tot deze tussenkomst van Meester Hendrickx dient echter te worden opgemerkt dat Duitsland de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene en niet Bulgarije. Aangezien Duitsland de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek en de tussenkomst van Meester Hendrickx zich richt op de situatie in Bulgarije dient te worden opgemerkt dat deze tussenkomst dan ook niet in overweging wordt genomen aangezien niet Bulgarije maar Duitsland de verantwoordelijke Lid-Staat is. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, in casu Duitsland, verklaarde betrokkene tijdens een bijkomend gehoor op 11.04.2016 dat hij dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht naar Duitsland omdat hij daar geen asiel heeft aangevraagd en dat hij daar ook problemen heeft met enkele dorpsgenoten, Khoshal en Ahmad die in Duitsland wonen en dat hij daar ook niet kan leven. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zoals hogerop werd uiteengezet er reeds werd gewezen dat uit het Eurodacverslag van 14.01.2016 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielverzoek werd geregistreerd door de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben bovendien op 01.04.2016 een expliciet terugnameakkoord gegeven voor betrokkene in het kader van de Dublin-III-Verordening op basis van art. 18§1b, waartoe zij geenszins verplicht zouden zijn indien zij niet de verantwoordelijke Lid-Staat geweest zouden zijn. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij problemen heeft met dorpsgenoten K. (...) en A. (...) die in Duitsland zouden wonen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat indien hij in Duitsland problemen gekend zou hebben met zijn dorpsgenoten K. (...) en A. (...), dat hij zich met deze problemen een beroep dient te doen op de bevoegde Duitse autoriteiten om dit aan te kaarten en om eventueel hulp en/of bescherming te vragen aan de bevoegde Duitse autoriteiten. Betrokkene maakt bovendien niet aannemelijk dat de Duitse autoriteiten hem niet zouden hebben willen of hebben kunnen beschermen of helpen indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Deze door betrokkene aangehaalde reden is dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland niet kan leven, toont betrokkene op geen enkele wijze aan waarom hij daar niet kan leven. Bovendien haalt betrokkene in zijn bezwaren tegen een overdracht naar Duitsland geen concrete en gegronde redenen aan die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Wat daarenboven een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State,

publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een

asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 verklaarde dat hij twee neven heeft die in België verblijven, met name R.M.R. (...) (o.v. (...)) en R.S.R. (...) (o.v. (...)) (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze twee neven die in België zouden verblijven, dient te worden opgemerkt dat deze twee verklaarde neven beiden meerderjarig zijn en dat het CGVS hen beide de status van subsidiaire bescherming heeft toegekend. Er dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat het hier twee neven betreft maar op geen enkele wijze deze band aantoont. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het hier neven betreft en betrokkene en deze neven meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze twee neven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening.

Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in Europa te hebben (DVZ, vraag 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde neven die wettig in België zou verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de

Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde meerderjarige neven van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde neven ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde neven van betrokkene tegenover betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde neven van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België beschikken, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Met betrekking tot de vraag of er specifieke redenen zijn om precies in België asiel aan te vragen verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 dat zijn neven in België wonen en hij in België goed behandeld wordt (DVZ, vraag 31).

Met betrekking tot deze verklaringen met name dat zijn neven in België verblijven en dat hij hier goed behandeld wordt, dient te worden opgemerkt dat hogerop dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat hij er neven zou hebben wonen en er goed behandeld werd, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.02.2016 dat hij gezond is (DVZ, vraag 32). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat

er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste en enig middel werpt verzoeker op *“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de Wet van 29 juli 1991”*. Gelet op wat in het betoog kan gelezen worden gaat de Raad ervan uit dat verzoeker ook de schending opwerpt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijk of vernederende behandeling, in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd.

Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, §75 - EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, §66 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, §94:

“Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Dat er nood is aan rigoures onderzoek blijkt eveneens uit:

Zie EHRM, MSS v. België en Griekenland, 21 januari 2011

“293. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires [...] independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 [...]”

Zie EHRM, Riad & Idiab v. België, 24 april 2008

“96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim.”

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar volgende algemeen gekende gegevens:

Toegang tot rechtsbijstand

Dat asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 22-23 (eigen onderlijning):

“Legal assistance is not systematically available to asylum seekers in Germany. Welfare organisations and other NGOs offer free legal advice services which include basic legal advice. In some initial reception centres welfare organisations or refugee councils have regular office hours or asylum seekers can easily access the offices of such organisations close to the centres. However, such advice services are not available in all centres and not all of the time, so very often interviews take place before asylum seekers have had a chance to contact an NGO or a lawyer. There is no mechanism which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview. Once asylum seekers have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the accessibility of legal advice depends strongly on the place of residence. For instance, asylum seekers accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law.

NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage.

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This “merits test” is carried out by the same judge who has to decide on the case itself. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings.

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures.

Aangezien verzoeker geen inkomen heeft (zie stuk 3), is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij BAMF wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoedigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te

dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Dat het AIDA-RAPPORT een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Hoedanigheid van de asielprocedure

Registratie:

Er kunnen verschillende maanden verstreken zijn tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie. In die periode worden de asielzoekers niet in het bezit gesteld van een wettelijk document om ze te beschermen. In afwachting krijgen ze weliswaar een "BUMA" document, maar wettelijk gezien kunnen niet dezelfde rechten afgedwongen worden als met de "Aufenthaltsgestattung". Het feit dat het in de praktijk lijkt aangenomen te worden dat asielzoekers met een "BUMA" dezelfde rechten kunnen hebben als asielzoekers met een "Aufenthaltsgestattung", biedt geen garantie op rechtszekerheid.

– AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 49 (eigen onderlijning):

"Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015, the BAMF has not managed to keep up with the registration of applications. Many asylum seekers therefore are now frequently registered on a preliminary basis and only receive a document entitled "confirmation of having reported as an asylum seeker" (BÜMA). The law does not contain any provision on the social benefits that asylum seekers with a BÜMA document are entitled to, although it may take several months before their application is formally registered and they receive the status of the Aufenthaltsgestattung. This has led to uncertainties, with some authorities reducing cash payments for asylum seekers with a BÜMA. However, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BÜMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access to benefits under the Asylum Seekers' Benefits Act."

beroepsfase:

Uit het AIDA-RAPPORT betreffende Duitsland van november 2015 blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient en de aanvraag manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer.

– AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 20:

"(2) Rejection as "manifestly unfounded" (offensichtlich unbegründet)

In this case, the appeal does not have suspensive effect. Therefore both the appeal and a request to the court to restore suspensive effect have to be submitted within one week (7 calendar days). This request has to be substantiated."

In samenlezing met het AIDA-RAPPORT betreffende Duitsland van januari 2015 blijkt dat het overgrote deel van de asielaanvragen manifest ongegrond werden bevonden.

– AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, januari 2015', p 20, voetnoot 24:

"Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect)."

Hieruit blijkt dat in de meerderheid van de gevallen het beroep niet opschortend werkt en zoals eerder reeds aangehaald is het systeem van de kosteloze juridische hulp ook in de beroepsfase op z'n minst gebrekkig te noemen.

Dat de kans aldus reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Afghanistan te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Dat bovendien verzoeker op financieel vlak geen garantie heeft op toegang tot het beroep aangezien hij geen inkomen heeft (stuk 3).

Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Duitsland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Duitsland.

Dat uit het AIDA-RAPPORT duidelijk blijkt dat de huidige opvangstructuur in Duitsland niet is aangepast aan deze toevloed.

– *AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 53:*

« In many places the authorities could not arrange for sufficient accommodation in the existing accommodation centres or in other forms of accommodation such as hotels/hostels, privately owned apartments. Therefore, various types of emergency shelters have been set up. These include gyms, containers, warehouses or office buildings and tents. In the Federal State of Hamburg, 3,000 asylum seekers were living in tents in September 2015, and only a few of these tents were considered to be suitable for the winter months. Other Federal States also reported that thousands of asylum seekers were living in tents in September 2015. 173 Authorities claim that such emergency shelters should only serve as temporary accommodation until new centres have been built or until other buildings have been converted into accommodation centres. However, there is widespread concern that many of these centres will not be finished in time for the winter months and that structures, which were set up as temporary accommodation, will become permanent facilities. »

Xenofob klimaat

- *Amnesty International Report 2015/2016*

“Opposition to refugees, asylum-seekers and migrants, particularly Muslims, resulted in hundreds of protests being staged across the country. Hate crimes against refugees, asylum-seekers and migrants increased sharply. According to the government, 113 violent attacks against asylum shelters were perpetrated in the first 10 months of the year, compared with 29 in 2014.”

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Duitsland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat een verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Duitsland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Duitsland als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ voldaan zou hebben aan zijn onderzoekspllicht conform artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de overdracht naar Duitsland in strijd is met art 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn.

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat verweerder onvoldoende is nagegaan of het terugsturen van verzoeker naar Duitsland geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt en daaromtrent onvoldoende gemotiveerd heeft. Volgens verzoeker vormt zijn terugsturen naar Duitsland een schending van artikel 3 EVRM.

2.3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Deze bepaling waarvan de tekst ook neergelegd is in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken c-411/10 en C493/10).

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013,

blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Verweerder moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.3.2.5. Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder een zeer nauwkeurig onderzoek gewijd aan de vraag of het terugsturen van verzoeker naar Duitsland een schending vormt van artikel 3 EVRM. Hij heeft daaromtrent ook zeer uitgebreid gemotiveerd in de bestreden beslissing, waarbij hij gebruik heeft gemaakt van diverse bronnen, waarvan de recentste het „National Country Report Germany”, AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015” is. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat verweerder op dit vlak tekort geschoten is aan zijn onderzoeksplicht of motiveringsplicht. Dit onderdeel van het middel mist dan ook manifest feitelijke grondslag.

2.3.2.6. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift enige uittreksels aan uit een AIDA-rapport m.b.t. Duitsland (Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015)- wat een minder recente update is van het rapport dan verweerder aanhaalt in de bestreden beslissing- alsook uit een Amnesty International Report 2015/2016 en verwijt verweerder van geen toetsing gedaan te hebben naar de volgende thema’s die hierin aangekaart worden: toegang tot rechtsbijstand, hoedanigheid van de asielpcedure, inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra en xenofob klimaat.

2.3.2.7. Verweerder heeft geen bijzondere motiveringsplicht aangaande bovenvermelde gedetailleerde thema’s. Verzoeker had voorafgaand aan de bestreden beslissing gewezen op bepaalde tekortkomingen in de Bulgaarse asielpcedure, doch niet op de thans in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de Duitse asielp- en opvangprocedure en van verweerder kan niet verwacht worden dat hij ambtshalve in de bestreden beslissing alle gedetailleerde thema’s bestrijkt die in het recentste AIDA-rapport m.b.t. Duitsland kunnen gelezen worden.

2.3.2.8. De kernvraag die zich stelt is dan ook of verzoeker gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken - met name een gezonde jonge Dublin-returnee van 21 jaar - bij terugkeer naar Duitsland gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de asielp- en opvangprocedure alsook het aangehaald xenofob klimaat, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.9. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een uittreksel aan uit het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland van november 2015 inzake “de toegang tot de rechtsbijstand”. Hieruit kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker als Dublin-returnee totaal verstoken zal blijven van advies- of informatieverstrekking tijdens de asielpcedure, temeer daar in het betrokkene AIDA-rapport kan worden gelezen, *“The situation of Dublin returnees There havebeen no reports of Dublinreturnees” facing difficulties in accessing an asylumprocedure after having been transferred to Germany*”. Alleszins, er kan in het rapport voor wat betreft asiellozers in het algemeen gelezen worden, *“Welfare organisations and other NGOs offer free legal advice services which include basic legal advice. In some initial reception centres*

welfare organisations or refugee councils have regular office hours or asylum seekers can easily access the offices of such organisations close to the centres". Het feit dat er geen systeem is van systematische informatieverstrekking van asielzoekers houdt niet in dat asielzoekers nooit aan advies kunnen geraken. Voorts blijkt dat verzoeker er voornamelijk aan tilt dat hij het risico loopt om zich niet te kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat tijdens de procedure in eerste aanleg bij de BAMF gelet op het feit dat hij geen inkomen heeft. In het AIDA-rapport kan gelezen worden, "NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylumprocedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage". Verzoeker die blijkens zijn asielrelaas een ganse weg afgelegd heeft om vanuit Afghanistan via Iran, Turkije en Bulgarije naar Duitsland te reizen en via Duitsland met de trein naar België te komen - wat redelijkerwijze toch enige middelen vereist - toont met stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift niet aan dat hij niet over liquide middelen beschikt of die in Duitsland niet zou kunnen vergaren om een advocaat te bekostigen voor bijstand tijdens de procedure bij de BAMF, voor zover hij als gezonde man van 21 jaar al niet in staat is zelf zijn verhaal te doen. Verder kan in het AIDA-rapport gelezen worden, "During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This "merits test" is carried out by the same judge who has to decide on the case itself. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings. Furthermore, decision-making in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers often argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. As a consequence, specialising only on asylum cases is generally supposed to be difficult for law firms. Most lawyers specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with their clients". Hieruit kan niet afgeleid worden dat verzoeker - die met stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift niet aantoont dat hij niet beschikt over liquide middelen of die in Duitsland niet zou kunnen vergaren om een advocaat te bekostigen - als Dublin-returnee totaal verstoken zal blijven van bijstand van een advocaat bij een beroepsprocedure. Immers voor zover verzoeker al als een gewone asielzoeker kan beschouwd worden, kan uit het wikkelen en wegen van advocaten om al dan niet pro deo aan te vragen en uit het feit dat de rechtbank beslist over het toekennen van pro deo, rekening houdend met de kans van slagen van het beroep, niet afgeleid worden dat het vaststaat dat verzoeker - voor zover hij geen advocaat kan betalen - geen beroep kan doen op een pro deo advocaat. Voorts kan nog opgemerkt worden dat pro deo advocaten in België ook niet meteen uitbetaald worden en dat de pro deo tegemoetkoming ook niet steeds hun inspanningen volledig zal dekken. Verzoeker kan concluderend dan ook niet gevolgd worden wanneer hij opwerpt in zijn verzoekschrift dat het handelt om fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de juridische bijstand. De betrokken problematiek kan niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM voor een gezonde jonge man van 21 jaar zoals verzoeker.

2.3.2.10. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een uittreksel aan uit het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland van november 2015 inzake "de hoedanigheid van de asielpcedure". Verzoeker wijst erop dat er verschillende maanden kunnen verstrijken tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie ervan en dat de asielzoekers gedurende die termijn niet beschermd zijn, ook al verkrijgen ze een "BUMA-document". De Raad dient allereerst opnieuw op te werpen dat verzoeker niet aantoont dat Dublin returnees hiermee ook te maken krijgen, temeer daar in het betrokken AIDA-rapport kan worden gelezen, "**The situation of Dublin returnees** There have been no reports of "Dublinreturnees" facing difficulties in accessing an asylumprocedure after having been transferred to Germany". Alleszins, dergelijk hiaat tussen indienen van de asielaanvraag en registratie van de asielaanvraag omwille van de aankomst van massale vluchtelingenstromen - praktijk die ook in België bestaat - en die verzoeker zelf bestempelt als een probleem van rechtszekerheid die niet geldt voor vreemdelingen die een "Aufenthaltsgestattung" ontvangen hebben, kan niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM voor een gezonde jonge man van 21 jaar zoals verzoeker.

2.3.2.11. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een uittreksel aan uit het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland van november 2015 inzake de "beroepsfase". Verzoeker wijst erop dat als een asielzoeker een aanvraag indient en de aanvraag manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer. Verzoeker verbindt hieraan dat in de meerderheid van de gevallen het beroep niet opschortend werkt, herinnert eraan dat het systeem van de kosteloze juridische hulp in de beroepsfase op z'n minst gebrekkig te noemen is en dat derhalve

de kans volgens zijn oordeel reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Afghanistan te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. De Raad dient echter op te merken dat verzoeker er niet dienstig van kan uitgaan dat zijn asielaanvraag als kennelijk ongegrond zal beschouwd worden. Alleszins stelt hij zelf in zijn verzoekschrift dat schorsende werking kan verleend worden aan het beroep door een rechtbank, zodat dergelijke beroepen wel degelijk schorsende werking kunnen krijgen. Alleszins lijkt de praktijk van in beginsel geen schorsende beroepen indien de asielaanvraag als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, in overeenstemming te zijn met artikel 46 van de Procedurerichtlijn. Zoals verweerder terecht opmerkt maakt het AIDA-rapport voorts nergens gewag van een schending van het non-refoulementbeginsel door de Duitse overheden. Ook deze kwestie kan derhalve niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.2.12. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een uittreksel aan uit het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland van november 2015 inzake "Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra". Hij wijst erop dat de opvangstructuur in Duitsland niet opgewassen is aan de toevloed aan asielzoekers. Echter blijkt uit het betrokken uittreksel dat de Duitse autoriteiten geconfronteerd met een massale toestroom van asielzoekers, naar best vermogen opvangstructuren voorzien die ze zelf als tijdelijk beschouwen totdat er nieuwe centra zijn gebouwd of tot andere gebouwen omgevormd zijn tot opvangcentra, wat trouwens voor andere Europese landen inclusief België eveneens geldt. In het door verzoeker aangehaalde uittreksel wordt trouwens vooral de nadruk gelegd op het feit dat de vrees bestaat dat deze tijdelijke opvangstructuren niet geschikt zijn om de winter door te komen. Echter is op dit ogenblik de winter voorbij zodat deze vrees niet langer opgaat. De bestreden beslissing wordt derhalve niet onderuit gehaald wanneer ze stelt, *"Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn"*. Ook deze kwestie kan derhalve niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.2.13. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift een uittreksel aan uit het Amnesty International Report 2015/2016 m.b.t. Duitsland inzake "xenofob klimaat". Verdere commentaar verstrekt verzoeker niet. Met het louter aanhalen van voormeld uittreksel haalt verzoeker de bestreden beslissing niet onderuit wanneer ze stelt, *"Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen"*. Ook deze kwestie kan derhalve niet beschouwd worden als een risico op foltering of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.2.14. Conclusie

Verweerder heeft op genoegzame wijze onderzocht of verzoeker bij terugkeer naar Duitsland een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij heeft daarbij diverse rapporten beoordeeld en hij heeft verzoekers persoonlijke elementen in aanmerking genomen. Verzoekers verwijzing naar bepaalde passages van – een minder recente update - van het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland maakt de pertinentie niet ongedaan van de vaststelling door verweerder in de bestreden beslissing dat in de verschillende rapporten inzake de toestand in Duitsland *"nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont"*

waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden”. Gelet op de informatie die heden voorligt alsook gelet op het profiel van verzoeker, zijnde een gezonde alleenstaande man van 21 jaar waarvan niet blijkt dat hij bijzondere noden heeft, dient de Raad prima facie tot de conclusie te komen dat er geen schending aannemelijk gemaakt wordt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aan de hand van de in het verzoekschrift geciteerde passages van – een minder recente update - van het AIDA-rapport m.b.t. Duitsland. Verzoeker heeft zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota tijdens zijn Dublin-interview niet aangegeven dat hijzelf tijdens zijn verblijf in Duitsland het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM, noch heeft hij aangegeven dat hij daar geen beroep kon doen op opvang. Uit het bijkomend Dublininterview van 11 april 2016 blijkt dat de redenen die verzoeker opgaf om niet terug te moeten keren naar Duitsland, te maken had met het feit dat hij ten onrechte meende geen asiel te hebben aangevraagd in Duitsland, omdat hij meende dat hij niet in Duitsland kan leven en omdat hij problemen heeft met enkele dorpsgenoten die in Duitsland wonen. Deze elementen werden terdege weerlegd in de bestreden beslissing en verzoeker, die betraapt werd op leugens aangaande zijn asielprocedure en zijn identiteit, brengt hiertegen niets in.

Derhalve is het enig middel prima facie ongegrond en derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

M. EKKA